

Sygn. akt X K 1121/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. Z. L.

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2017r. sprawy **A. G. (1) (G.)**, syna A. i J., urodzonego (...), PESEL (...);

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 15.06.2005r. w sprawie **VIII K 301/05** za czyn z art. 288§1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 (dwóch) lat próby; postanowieniem z dnia 07.02.2006r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszonyj; kara pozbawienia wolności została w całości wykonana;
 2. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 23.09.2007r. w sprawie **VIII K 897/07** za czyn z art. 178a§1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 4 (czterech) lat próby oraz grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda; postanowieniem z dnia 15.06.2010r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszonyj; kara pozbawienia wolności została w całości wykonana, kara grzywny została umorzona;
 3. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 22.02.2010r. w sprawie **IX K 372/10** za czyn z art. 244 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 (pięciu) lat próby oraz grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda; postanowieniem z dnia 23.01.2012r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszonyj; kara grzywny została umorzona;
 4. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 31.03.2010r. w sprawie **IX K 407/10** za czyn z art. 244 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- Sąd Rejonowy w Wejherowie wyrokiem z dnia 26.03.2015r. wydanym w sprawie **II K 1776/14** połączył kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie IX K 372/10 oraz Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie IX K 407/10 i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.
5. Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.08.2011r. w sprawie **II K 884/11** za czyn z art. 244 k.k. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
 6. Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 02.03.2015r. w sprawie **II K 1862/14** za czyn z art. 242§2 i 3 k.k. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, kara pozbawienia wolności została w całości wykonana;
 7. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25.05.2016r. w sprawie **X K 54/16** za czyn z art. 242§2 k.k. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

I. Na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86§1 k.k. łączy skazanemu A. G. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.08.2011r. w sprawie **II K 884/11**,
- 2) Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 26.03.2015r. w sprawie **II K 1776/14**,
- 3) Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 25.05.2016r. w sprawie **X K 54/16**

i w ich miejsce wymierza skazanemu karę łączną **2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie co do skazania objętego wyrokami Sądu Rejonowego w Gdyni VIII K 301/05, Sądu Rejonowego w Gdyni (...) 897/07 oraz Sądu Rejonowego w Wejherowie II K 1862/14.

III. Na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu.

IV. Na podstawie art. 624§1 k.p.k., 626§1 k.p.k. zwalnia skazanego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 1121/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

A. G. (1) skazany został prawomocnymi wyrokami:

1.
 1. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 15.06.2005r. w sprawie **VIII K 301/05** za czyn z art. 288§1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 (dwóch) lat próby; postanowieniem z dnia 07.02.2006r. zarządzone wykonanie kary warunkowo zawieszanej; kara pozbawienia wolności została w całości wykonana;
 2. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 23.09.2007r. w sprawie **VIII K 897/07** za czyn z art. 178a§1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 4 (czterech) lat próby oraz grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda; postanowieniem z dnia 15.06.2010r. zarządzone wykonanie kary warunkowo zawieszanej; kara pozbawienia wolności została w całości wykonana, kara grzywny została umorzona;
 3. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 22.02.2010r. w sprawie **IX K 372/10** za czyn z art. 244 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 (pięciu) lat próby oraz grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda; postanowieniem z dnia 23.01.2012r. zarządzone wykonanie kary warunkowo zawieszanej; kara grzywny została umorzona;
 4. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 31.03.2010r. w sprawie **IX K 407/10** za czyn z art. 244 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Sąd Rejonowy w Wejherowie wyrokiem z dnia 26.03.2015r. wydanym w sprawie **II K 1776/14** połączył kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie IX K 372/10 oraz Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie IX K 407/10 i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

5.

5. Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.08.2011r. w sprawie **II K 884/11** za czyn z art. 244 k.k. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
6. Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 02.03.2015r. w sprawie **II K 1862/14** za czyn z art. 242§2 i 3 k.k. na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, kara pozbawienia wolności została w całości wykonana;
7. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25.05.2016r. w sprawie **X K 54/16** za czyn z art. 242§2 k.k. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Dowody: dane o karalności (k. 8-11); wyroki z akt spraw: VIII K 301/05, VIII K 897/07, IX K 372/10, IX K 407/10, II K 884/11, II K 1862/14, II K 1776/14 oraz X K 54/16; wydruk z systemu NOE-SAD dotyczący skazanego (k. 34-35).

A. G. (1) przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej od dnia 22 października 2014 roku. Postępy w procesie resocjalizacji skazanego są oceniane na obecnym etapie odbywania kary jako negatywne. Zachowanie skazanego w trakcie pobytu w izolacji penitencjarnej oceniane jest natomiast jako przeciętne. W trakcie odbywania kary udzielano mu 21-krotnie nagród i ulg, zaś 1-krotnie był karany dyscyplinarnie. W stosunku do położonych spełnia wymogi regulaminowe. Podobnie funkcjonuje ze współosadzonymi, jednak w przeszłości swoim zachowaniem prowokował sytuacje konfliktowe. Karę odbywa skazany w systemie programowego oddziaływania. Deklaratywnie krytycznie wypowiada się na temat popełnionych przestępstw. Prognoza penitencjarna co do jego osoby określona została na negatywną.

Dowód: opinia o skazanym (k. 22-23).

Sąd zważył, co następuje :

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na dokumentach ujawnionych w toku rozprawy w trybie art. 393§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394§1 i 2 k.p.k.: opinii o skazanym, danych o karalności, wyrokach, a także wydruku z systemu NOE-SAD dotyczący skazanego. Dokumenty te nie były bowiem kwestionowane w toku postępowania, a ich wiarygodność nie budziła wątpliwości.

W pierwszej kolejności wskazać jednak należy, iż od dnia 1 lipca 2015r. ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, uchwalając również w tym zakresie przepisy intertemporalne. Przepis art. 19 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej natomiast sprawie, skoro A. G. (1) skazany został między innymi prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25.05.2016r. w sprawie X K 54/16, niewątpliwie rozważyć należało stosowanie przepisów znowelizowanych.

Wobec wydania wobec skazanego A. G. (1) po dniu 1 lipca 2015 roku prawomocnego wyroku, Sąd orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obowiązany był najpierw stwierdzić, czy w oparciu o znowelizowane przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny, możliwe było orzeczenie kary łącznej z karami, prawomocnie wymierzonymi skazanemu do dnia 30 czerwca 2015 roku, a dopiero następnie miał możliwość prowadzenia rozważań w oparciu o art. 4§1 k.k. – czy winno nastąpić orzekanie w oparciu o uprzednio obowiązujące przepisy tego rozdziału czy też przepisy znowelizowane i która z kar łącznych (tj. wydanych w oparciu o tzw. przepisy nowe czy też stare) jest wobec niego korzystniejsza.

Prawomocne skazanie po dniu 1 lipca 2015 roku umożliwiało stosowanie przy orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2015 roku), albowiem według „nowych przepisów” kara wymierzona tym wyrokiem, podlegała łączeniu z karami prawomocnie wymierzonymi A. G. (1) wyrokami wydanymi przed dniem 30 czerwca 2015 roku. W przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku wydane zostało bowiem i uprawomocniło się

orzeczenie w sprawie X K 54/16 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25.05.2016 r. Kara wymierzona w tej sprawie nie została wykonana i teoretycznie mogła podlegać, zgodnie z art. 85§1 i 2 k.k. oraz art. 86§1 k.k., łączeniu. Niewątpliwie zatem Sąd dysponował możliwością stosowania wobec A. G. (1) przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw.

Sąd zważył dalej, iż Kodeks karny w brzmieniu sprzed nowelizacji przewidywał jedynie możliwość łączenia kar jednostkowych, natomiast po nowelizacji łączeniu mogą podlegać zarówno kary jednostkowe, jak i kary łączne, w tym orzeczone w wyrokach łącznych. Względem skazanego A. G. (1) tymczasem, Sąd Rejonowy w Wejherowie wyrokiem z dnia 26.03.2015 r. wydanym w sprawie II K 1776/14 połączył kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie IX K 372/10 oraz Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie IX K 407/10 i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Tym samym zastosowanie w ramach orzekania w niniejszej sprawie przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 roku, skutkowałoby koniecznością rozwiązania węzła kary łącznej wymierzonej A. G. (1) wskazanym wyrokiem i połączenia kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Uwzględniając w tym kontekście dyrektywy wskazane w art. 86 § 1 k.k. określające górną granicę kary łącznej, niewątpliwie byłoby to rozwiązanie mniej korzystne dla skazanego. Z uwagi na powyższe, w sprawie zasadnym było stosowanie przepisów Kodeksu karnego obowiązujących w dacie wyrokowania.

Sąd zważył dalej, że przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydania wyroku łącznego, w ocenie Sądu, zachodzą zatem w stosunku do trzech wyroków wydanych względem A. G. (2):

- 4) Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.08.2011r. w sprawie II K 884/11,
- 5) Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 26.03.2015r. w sprawie II K 1776/14,
- 6) Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 25.05.2016r. w sprawie X K 54/16

We wszystkich tych przypadkach skazanemu wymierzono bowiem kary pozbawienia wolności, a zatem kary, które można ze sobą połączyć. Ponadto żadna z tych kar w dacie wyrokowania nie została jeszcze w całości wykonana.

Natomiast w punkcie drugim uzasadnianego wyroku, Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie co do skazań objętych wyrokami: Sądu Rejonowego w Gdyni VIII K 301/05, Sądu Rejonowego w Gdyni VIII K 897/07 oraz Sądu Rejonowego w Wejherowie II K 1862/14. W tym bowiem zakresie należało mieć na uwadze, iż kary pozbawienia wolności zostały w całości wykonane, a zatem nie realizowały przesłanek wynikających z art. 85§1 i 2 k.k.

Rozważając natomiast kwestię wysokości kary łącznej jaka winna zostać orzeczona względem A. G. (1) w miejsce skazań objętych wyżej wymienionymi wyrokami, Sąd miał na względzie treść art. 86 k.k., wyznaczającego jej granice. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (ewentualnie - kar łącznych, podlegających łączeniu - art. 86§4 k.k.) do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 20 lat, zaś co do kar grzywny – 810 stawek dziennych. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 2 lat do 2 lat i 7 miesięcy.

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma

względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (vide: M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji (vide: Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a k.k. wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd mając na uwadze powyższe, w punkcie pierwszym uzasadnianego wyroku, stosując zasadę asperacji, połączył skazanemu A. G. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.08.2011r. w sprawie II K 884/11,
- 2) Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 26.03.2015r. w sprawie II K 1776/14,
- 3) Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 25.05.2016r. w sprawie X K 54/16

i w ich miejsce wymierzył karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Stosując przy orzekaniu w powyższym zakresie zasadę asperacji jako pośrednią pomiędzy absorpcją i kumulacją, Sąd miał na uwadze, że przestępstwa przypisane A. G. (1) w powyższych wyrokach godziły w identyczne dobro prawne rozumiane jako prawidłowe działanie wymiaru sprawiedliwości. Ponadto jak wynika z analizy treści zapadłych względem skazanego orzeczeń, niejednokrotnie również sposób ich popełnienia był zbliżony. Z drugiej natomiast strony należało mieć na uwadze, iż działalność przestępcza skazanego była rozciągnięta w czasie na okres kilkuletni.

Nie ulega również wątpliwości, iż zarówno cele wychowawcze, jak i względy prewencji generalnej oraz indywidualnej, wskazują na zasadność zastosowania wobec skazanego zasady asperacji przy łączeniu kar, jako pośredniej pomiędzy absorpcją i kumulacją. Z jednej bowiem strony, linia życiowa skazanego wskazuje, iż jest on notorycznym sprawcą przestępstw godzących w prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, co stanowi jednoznaczny przejaw lekceważenia przez niego elementarnych zasad funkcjonowania w społeczeństwie. Z drugiej natomiast strony, nie sposób również nie dostrzec, iż w warunkach izolacji penitencjarnej A. G. (1) był wielokrotnie nagradzany, a także odbywa karę w systemie programowego oddziaływania. Jednocześnie należało mieć na uwadze, że jak wynika z opinii o skazanym, postępy w procesie jego resocjalizacji są oceniane na obecnym etapie odbywania kary jako negatywne, a zatem tym bardziej brak jest podstaw do nadmiernego skracania okresu mającego służyć przywróceniu A. G. (1) na łono praworządnego społeczeństwa.

W punkcie drugim uzasadnianego wyroku Sąd, jak wskazano już powyżej, na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie co do skazań objętych wyrokami: Sądu Rejonowego w Gdyni VIII K 301/05, Sądu Rejonowego w Gdyni VIII K 897/07 oraz Sądu Rejonowego w Wejherowie II K 1862/14. W tym bowiem zakresie należało mieć na uwadze, iż kary pozbawienia wolności zostały w całości wykonane, a zatem nie realizowały przesłanek wynikających z art. 85 § 1 i 2 k.k. i nie mogły zostać połączone.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył jednocześnie skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu.

Wobec pozostawania przez A. G. (1) w izolacji penitencjarnej, co w sposób oczywisty znacznie ogranicza możliwości zarobkowe skazanego, Sąd zwolnił go z obowiązku poniesienia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. doręczyć zgodnie z wnioskiem,
3. przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.

G., 06 kwietnia 2017r.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz